

Arrest

nr. 140 893 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het in de aanhef van het arrest vermelde bevel om het grondgebied te verlaten vormt de thans bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 :

- artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan een verzoekende partij een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. Het betrokken middel dient dan ook onderzocht te worden samen met de middelen die hiermee samenhangen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht”*.

Verzoeker betoogt, na een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, als volgt:

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker geen officiële verblijfplaats zou hebben;
- dat verzoeker geen houder zou zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- dat er een risico op onderduiken zou bestaan;

Verzoeker woont wettelijk samen met zijn Belgische partner in Antwerpen en heeft daartoe op datum van 22 februari 2013 voor de Ambtenaar van Burgerlijke Stand van de Stad Antwerpen.

In de bestreden beslissing werd met geen woord gerept over deze wettelijke samenwoning, op basis waarvan verzoeker op basis artikel 40bis, 40ter van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 25 van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981 gezinshereniging kan aanvragen en in het bezit kan worden gesteld van een attest van immatriculatie (een verblijfstitel) geldig voor 6 maanden en later een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de unie (F-kaart). Verzoeker is immers in deze situatie dan ook niet visumplichtig.

Verzoeker begrijpt dan ook niet dat verwerende partij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten, terwijl hij verblijfsgerechtigd is op basis van zijn hoedanigheid van een partner in een duurzame relatie. Verwerende partij heeft op geen enkel moment een concreet onderzoek naar deze feiten verricht en heeft daar zelfs op geen enkel moment rekening mee gehouden.

In casu diende verwerende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Het kan toch niet redelijk genoemd worden dat verzoeker een bevel krijgt. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker wanneer zij stelt dat verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten terwijl hij recht heeft op een legaal verblijf. Verzoeker zijn centrum van economisch, familiale en affectieve banden ligt meer dan ook in België.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending van artikel 8 EVRM op.

Verzoeker betoogt, na de weergave van artikel 8 EVRM, als volgt:

“Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin van verzoeker.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoeker de Nigeriaanse nationaliteit heeft.

Dat verzoeker met diens gezin een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie nog steeds verder duurt.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn en dat ze onder één dak wettelijk samenwonen.

Dat verzoeker en diens partner samen een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden”.

3.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Verzoeker stelt, *“Verzoeker woont wettelijk samen met zijn Belgische partner in Antwerpen en heeft daartoe op datum van 22 februari 2013 voor de Ambtenaar van Burgerlijke Stand van de Stad Antwerpen (sic)”*, maar zover dient te worden begrepen dat verzoeker verwijst naar een duurzame relatie met een Belgische partner dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een duurzame relatie zou hebben met een Belgische onderdaan. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een verklaring van wettelijke samenwoning met M.M., afgesloten te Antwerpen op 22 februari 2013, doch dit stuk bevindt zich niet in het administratief dossier. Verzoeker heeft dit stuk niet overgemaakt aan de verwerende partij, laat staan een verblijfsaanvraag ingediend om op basis van die relatie in België te kunnen verblijven. Verwerende partij kan niet worden verweten een onzorgvuldige of onredelijke beslissing getroffen te hebben op basis van elementen waarvan ze niet op de hoogte was. Verzoeker acht zich *“verblijfsgerechtigd (...) op basis van zijn hoedanigheid van een partner in een duurzame relatie”*, maar hij gaat eraan voorbij dat hij eerst zijn verblijfsrecht dient erkend te zien door het opstarten van de gepaste verblijfsprocedure waarbij wordt nagegaan of hij voldoet aan de aan het verblijfsrecht gestelde voorwaarden, quod non. Verzoekers uitgebreide theoretische beschouwingen over de geschonden geachte bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan, net zo min als zijn overtuiging dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen heeft.

3.6. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk een gezinsleven leidt met zijn partner en in dit verband de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996,

Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.7. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.8. Verzoeker toont niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te blijven, waar hij blijkens het administratief dossier niet eerder een legaal verblijf genoot en slechts sedert januari 2013 alhier verblijft toen hij naar eigen zeggen een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende – die zich niet bevindt in het administratief dossier en waarin overigens blijkens het stuk gevoegd bij het verzoekschrift geen gewag gemaakt wordt van een relatie met M.M. – , zonder ooit een procedure te hebben opgestart op grond van zijn duurzame relatie en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Gelet op de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken kan geen positieve verplichting voor de Belgische staat weerhouden worden om verzoeker op het grondgebied te laten vertoeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn partner. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan de in de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden om België binnen te komen en te verblijven. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Het komt ten slotte de Raad voor dat verzoeker zelf eerst zijn aanspraak op de bescherming van artikel 8 EVRM dient te honoreren door de gepaste verblijfsprocedures op basis van gezinshereniging op te starten, zoals voorzien in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker dit zelf lijkt te beseffen blijkt uit het verzoekschrift wanneer hij betoogt: *"In de bestreden beslissing werd met geen woord gerept over deze wettelijke samenwoning, op basis waarvan verzoeker op basis artikel 40bis, 40ter van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 25 van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981 gezinshereniging kan aanvragen en in het bezit kan worden gesteld van een attest van immatriculatie (een verblijfstitel) geldig voor 6 maanden en later een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de unie (F-kaart). Verzoeker is immers in deze situatie dan ook niet visumplichtig."*

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA